

Risterjev pes.

Žalostno - smešna, podučna, resnična storja.

(Z lepimi pildki ocirana.)

Je pudeljna imel Križáj,
 Ž njim v šternale šel na spreháj.
 Tud' Rister — to je en žnidár —
 Se rad po šternale bahár'.



Ta Rister pinčeta ima,
 Ki, kakor pes, krog nog vohá.
 Bigecat' če se s pudeljnom,



Pa Križaj prav': „Boš šel? Te bom!“
 Po luftu švigne dól od zgor,
 Na pinča pade španiš ror,

Da pinč upije: Vi, vi, vi!
 To Risterja v sree zaskli.
 „Le čakaj no, ti guncvet gmej,
 Te rihti bom ancajgal zdej.



Boš švical bec, sedel mi v keh;
 Ne dam jest rihti gmaha preh⁴.
 Pa Križaj s svojim pudeljnam
 Špencirat gre nekam drugam.

Zdej Rister gre po doftarja,
 Po kunštenga t'ga šintarja,
 Pokaže mu na nogi žlak



In pravi: „Dejte cajhnes tak,
 Da pinč za del ni tauglih bil,
 Dokler v špital se arenovil“.

Ko Rister cajhnes 'ma v rokah,
 Gre v Križanke, ne dá preh gmah,
 Dok ne dobi urtajlenge,



Da Križaj plača koštenge,
 In v keho še gre dnevov šest.
 Še Rister smeje: „To je fest!“

Pa Križaj je korajžen mož,
 Na oberrilto se pritož'.
 Dol pride z Graca urtelj zdej,
 De štrafenge je Križaj frej ;



Tud' košteng treba plačat' ni.
 To Risterja strašno jezi,
 Ker pes je preh že krumpast bil,
 Predno je španiš ror dobil.

Tak Križaj bil je vsega los,
A Rister imel daljši nos. —



Ta Rister je nemškutar hud,
Se kimral za-nj je „Brencelj“ tud'!
Ko „Brencelj“ to-le šilhto zvé,
Jo svojim bralcem koj pove.
Si misli: „Glej no, kot nalaš!
Zabeliš jo in drukat' daš:
Se bode gmej foljk kej smeješ“

Ko storjo to od psa bo bral,
 Od Risterja, t'ga žnidarja,
 Od kunštenga t'ga šintarja,
 Štediranga t'ga rihtarja,
 Od graške rihte doftarja.“ —
 Je rihtarja, ki urtelj bral,
 Koj v svoje cajtenge not dal. —



Pa „Brencelj“ se je zmotil zló,
 Vse čist' faleno je prišlo.
 Je komaj „Brencelj“ drukan bil,
 Je policaj ga že lovil
 Rekel mu: „Ti lump ti, stoj,
 Naravnost k riht' z menoj.“

Vse platelece je zdej pobral,
 Noben'ga groša zá-nje dal,
 In nesel k rihti jih seboj.
 Si „Brencelj“ misli : „Zdej bo joj!“
 Potem dobi forladengo,
 De pride v unterzuhengo,
 De zviža se, kolk' je falén.



Na frej nogah je bil puščen.
 Cesarski doftar prav' : „Ej, ej!
 To bo pa za gešvorne kej.“
 Naredil je zatožengo
 Za eno štraf-ferhandlengo.
 Te gvavtne rihte prezident

Mu pravi: „Jest sem že kentent.“
 Jzlozal' so gešvornarje
 Ta veči talj nemškutarje,
 Jih sklical' na en gvišen dan.
 Ko vsi so bili skupaj zbran',
 Je Leitmayer, ta stotsaubolt,
 Slovencu vsak' mu rekel: „Holt!



Ti tauglih nisi, boš šel preč.“
 Tako jih je zavrgel več. —
 Na bonkih jih dvanajst sedi,
 Se „Brencejnu“ nič kaj ne zdi,
 Ker fortelj statsaubolt ima,
 Enajst skor gvišnih štim pozná.
 Tako na ponkih so sedel'.

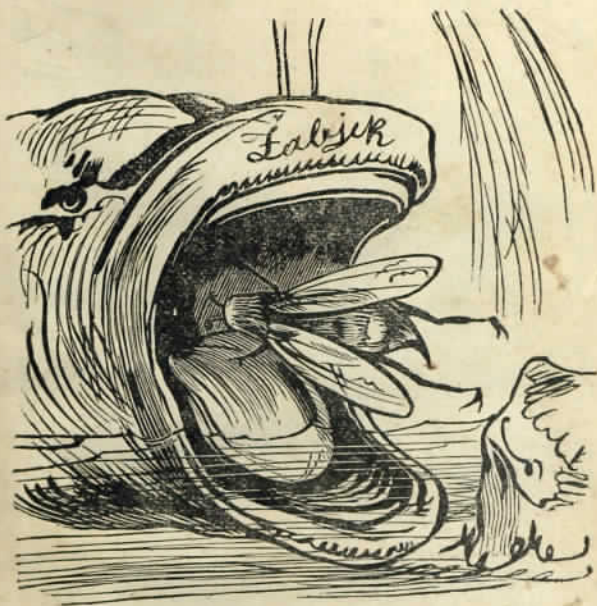
V ferhér so „Brenceljna“ zdej vzeli,
 De je z laferjo Ristersko
 Razžalil službo rihtérsko,
 De rihtarski dolžil je stan,
 Da nagnjen je v nemčúrsko stran.
 „Brencelj“, da ne, Leitmayer, de,
 Tako se štrita sem ter tje.
 Nazadnje pa še prezident
 Nar'di gešovornim koplement,
 Jim reče, kar so slišal' zdej,
 Prevagajo tam v cimru nej.
 Na to zaklene taím od zad
 Jih vse v en cimer separat,
 De tam po vesti urtelj stré:
 Al, „Brencelj“ res na Žabjek gré,
 De pišejo za Žabjek pos,
 Ali pa šprehajo ga los. —
 Za „Brenceljna“ so štíme tri,
 Ta druge stotsanbolt dobi.
 Zdej „Brenceljnu“ je urtelj bran,
 De je za krivega spoznan:
 Césarski doftar zlo vesel,
 A „Brencelj“ prav': „Jest sem se vjel.“
 Pa sklepat rihtarji gredo,
 Kaj „Brenceljnu“ za lon dadó,
 De rihtarski je špotal stan,
 Za kar falén je bil spoznan.
 Ko se te duri spet odpró,
 Mu urtelj rihtarji beró:
 „Ker si po pinču Risterja
 Zašpotoval stan rihtarja,
 Ti rihta naša to spozna:

De greš na Žabjek mesca dva ;
 In ker nam to še ni zadost,
 Na štirinajst dni imaš še post,
 De te špotvat' se mine lešt.
 Pritožit' se damó ti brešt.“
 „Boh lonej ! To mi ni premal !
 Na Dunaj bom pertožbo dal.
 Boh lonej vam nemškutarjem.
 In vam pravičnim rihtarjem.“
 Na Dunej tožba gre naprej,
 Pa men'te, da pomaga kej ?
 Za „Brenceljna“ ne marajo,
 Ta urtelj tam pošatajo.
 Ljubljanski prezident Lušin
 Prav frajndleh pravi : „Ljub moj sin,
 Oktobra šest'ga na špencir
 Greva na Žabjek, kjer kvartir
 Zašafal sem ti naredit',
 De boš za mesca dva zašit.“
 Potem mu šriftleh vedet' dal ;
 Na šrifti je podpis tak stal :



Kaj se godilo je potem,
 V par calcah vam lahko povem.
 Priplaval je bil strašen som,
 Si „Brencelj“ misli : „Zdaj bo lóm!“

Ga živega pošast požré
 In mesca dva v trebuhu cré.
 Pa čudež! Jona že v treh dneh
 Zopet je stal na suhilih tleh.



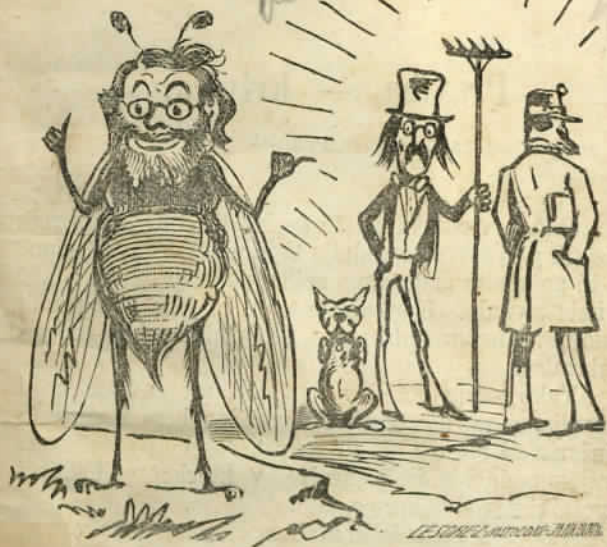
A „Brencelj“ dni je šestdeset.
 Se postil v ribi, predno spet
 Ga celega iz sebe dá,
 Da se mu prav nič ne pozná.

Nemčurji so se posmehval;
 De skoz klobuk so muho dal:
 Zdej muha jim zopet brenči
 In pravi: „Le počakte vi!



Prišel bo cajt tud za-me kmal',
 De bom jest vas na tarčo djal.
 Sej vsaka reč en cajt trpi,
 Sem danes jest, a jutri vi.

Moralo te-le storje vam
 Na kratko tukej koj podam
 V podučnih samih treh vrstah:



Kdor če pred rihto 'meti gmah,
 Pusti naj v mir' nemškutarje
 In pse, posebno rilhtarje.